

Василь
Старун

Український шлях

над нами прірва голосів:
любити чи забути...
з усіх — що зібрані — часів
свій час не оминати.
без плащаниць і білих шат —
без язика і права —
шляхи за обрії лежать —
чужа парус страва.
за ешелонами ешелон —
у безвість покоління —
і дух у внутрішній полон —
у спогаданих ліні.
і порох тягнеться як вовк —
і сні не чують плоті —
полоще черв і точе шовк
у кам'яному роті.
погасли німцем уста —
як сумно Україні.
з тисячолітнього поста
лише волошки сині.
лиш спогад про великі дні —
про мову божих світел —
про того — хто при стремені —
хто з неба й прірви світе...
любити чи забути кров?
наш споконвічний виціл.
і не рятує вже покров
у миготинні шпиці
віз дуже котиться униз —
труха пливе над світом —
і море спокою і криз
ховає вічний вітер.
...вертати до трави і слів
не запізно — не пізно:
ні до пекельної смоли —
ні в храм — хоча й завізно —
до удовиноного чола:
ніколи час не сплине.

Календар-поводир

несон

нещасна мати не могла
впізнати цвіт калини
і нашу продаж на торгах
і наш продажний шепіт
і хатній — нетутешній — страх.
і місце у вертепі
о — діти — зборище нікчем
шлях по світах завіс.
і тільки словом та мечем
вернути вас зуміє
та Божа благодать і рай —
мої уста неложні.
помри — і знову обирай
честь у краплині кожній.

На пагорбах

де віщий Богун і
Максим Кривоніс? —
ментальність убога
та ница — кривавого
кола вогні — і вогні
і Януса пика дволиця.
іржава душа про-
сипається в ніч —
видовжує тіло восково.
колоною п'ятою
тягне стоніг на
стяги посічені — мово.
в болоті верховної ради —
чума — срібляники
брязкають брязом.
і відданість чорту —
й відсутність ума:
врізнобіч — врізнобій
і — разом... разки
патріотів утанули враз —
добробуту бачиться рило.
І сивий Дніпро — і
невтримний Кавказ
рядном московита
укрило. мокріє душа —
улягають тіла... моя
Україно — ну як ти
могла продати на
пагорбах діло?

Українська мова

нема вже землі нам — сину —
бо трави топче мор і глад.
затисні в жменю грішну силу
під співи блазнів — дим балад.

і Україну і Вітчизну —
сестра чи брат: ніхто не визнав
в продажних виблисках палат!
вже без'язикість чорним снігом —
камінням засипає сад:
іде монголо-руське іго
з усіх керунків на парад —
і "ум і честь" — і сам аміго
в пустелі сіють віск і лад...
по Україні — крайні хати —
кати з тюремних нар повзуть —
всі як один: смугасті лати —
коли на страту повезуть
і гніт — і гнів по Україні
по майже втраченій землі —
по кістяках і по руїні —
по водах чорних — ріках синіх —
де люди бідні. і — малі?
Земля нам — сину — в берегах:
хоч де не стій в яких світах.
душа — і альфа і омега —
її і ворог привіта: той —
що напроти — не зі спини...
і нас ніхто — в цей час — не
спине: лиш мова матері
свята.

Острів півчих

на перехрестях світових —
безмежна рана "Україна".
її останні острови
ще Атлантида не одрине
не вкриє сажою гульвіс
не змиє крейдяні намули.
хитається — співає вісь
щоби ту пісню півчі чули.
чулимський — потой-
бічний тракт скрипково
спізнає наш вибір.
герб поцілає змії і грак —
і ритор на покійній рибі
голосові провалля змін
хто з букварем весни
зустріне?.. тут Бог не
був і час не змив вустами
снів та окарини...
Ще Україна: край землі —
кінець вітрів — води — і крові.
бувайте бідні та здорові
у — вами — страченій золі.

Острів скарбів

на кос-арал би цю
сволоту — за дріт
у декілька рядів.
і — на роботу! і — в
суботу під сльози
неба — днів — та вдів.

який невіглас — що
за мерехт у
кармовинні наших
душ: все далі й далі
рідний берег — все
більше й більше
диха суш. і суций
глас ляга в основу
і пійла і їдла старців —
і б'ють і чавлять
рідну мову у шатах
праведних "борців"
за "неділиму" — за могилу —
од можа і до можа
тиш. А в Україну —
салом милу — не
прошмигне вже навіть
миш. "Ми ж за народ.
Ми — за Рассю. Ми ету
мову — сею-всю..." —
і ти — електорат — не диш!
на кос-арал би цих
обранців. На острів
Врангеля — в тайгу:
на працю — на фуршет —
на танці — а про
вітчизну — ні гу-гу.
бо — ні гнізда і ні
скорботи немає в
їхніх гаманцях. А
від суботи й до суботи —
лише розп'яття — дим —
і цвях.

Пора!

Пора і пора! Уже й перепорило...
у наших душах Україна тіль.
На прапорах — і Сварга і Ярило —
і вороння злітає звідусіль.
Шмаують землю — близна рану криє.
Ой — згиньте рідні вороженьки вже.
вставай — Хориве — підіймайся — Київ.
хай Либідь рідний Бог обереже.
Пора! Пора! Уже й перепорило...
у наших душах Україна тіль.
Хоч довго ще тягти на гору брилу
у переможно білу заметіль.
Єднайтесь — землі: з Львова і до Лугу,
Зело Полісся — гори Кирилми.
Хай зійде димом ворог недолугий —
Зерно зіпнеться пагоном ріллі.
Пора! Пора! Б'є тулумбас у крузі —
і в наших жилах України сіль.
на прапорах — і працюри і друзі —
та українське дерево і біль.

*с. Данилівка, Біловодський район
Луганська область*